

Sygn. akt II C 183/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko A. P.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 5 stycznia 2016r. w sprawie II Nc 1933/15

1. zasądza od A. P. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 14.727,99 zł (czternaście tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych i 99/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 2.110,23 zł (dwa tysiące sto dziesięć złotych i 23/100) od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 2 stycznia 2016 roku,

b) od kwoty 827,22 zł (osiemset dwadzieścia siedem złotych i 22/100) od dnia 3 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

c) od kwoty 2.210,57 zł (dwa tysiące dwieście dziesięć złotych i 57/100) od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,

d) od kwoty 2.331,15 (dwa tysiące trzysta trzydzieści jeden złotych i 15/100) od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty,

e) od kwoty 5.520,20 zł (pięć tysięcy pięćset dwadzieścia złotych i 20/100) od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,

f) od kwoty 3.838,85 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści osiem złotych i 85/100) od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty;

1. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.283,01 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy złote i 1/100);

2. zasądza od A. P. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 3.218 zł (trzy tysiące dwieście osiemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II C 183/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 grudnia 2015 roku powódka (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. P. kwoty 16.011 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 2.110,23 zł od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.210,57 zł od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.331,15 zł od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 5.520,20 zł od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.838,85 zł od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że strony łączyła umowa sprzedaży ciepła w wodzie gorącej nr (...), która została pozwanej wypowiedziana z uwagi na nieterminowe realizowanie wynikających z niej zobowiązań. Pozwana została wezwana jednocześnie do trwałego odcięcia instalacji wewnętrznej i poinformowana, że w przypadku braku odcięcia do dnia 31 października 2014 roku zostanie ona obciążona opłatami z tytułu bezumownego poboru ciepła w wysokości 5-krotności cen i stawek opłat. Pomimo tego pozwana nie dokonała trwałego odcięcia instalacji wewnętrznej i nadal pobierała ciepło bez zawartej umowy.

(pozew k. 3-4)

W dniu 5 stycznia 2016 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 1933/15 referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach postępowania.

(nakaz zapłaty k. 34)

W ustawowym terminie pozwana A. P. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 5 stycznia 2016 roku zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa jako bezzasadnego. Podniosła, że nieruchomość, do której powódka dostarcza ciepło nie stanowi jej własności, gdyż nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 października 2015 roku, umowa darowizny na podstawie której stała się jej właścicielką, została uznana za bezskuteczną. Ponadto podniosła, że nie zamieszkuje na przedmiotowej nieruchomości, o czym powódka posiada wiedzę. Co więcej, wskazała, że w dniu 30 grudnia 2015 roku dokonała na rzecz powódki wpłaty kwoty 5.000 zł, co nie znalazło odzwierciedlenia w pozwie.

Sprzeciw od nakazu zapłaty został wniesiony przez pełnomocnika pozwanej – R. G., który zajmuje się zarządem jej majątkiem i interesami.

(sprzeciw k. 36-37, pełnomocnictwo k. 38, pismo k.43)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 8 lutego 2016 roku pełnomocnik powodowej Spółki wniósł o odrzucenie sprzeciwu, jako niedopuszczalnego, bo wniesionego przez osobę niewymienioną w treści przepisu art. 87 k.p.c. Na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie sprzeciwu, oświadczył, iż cofa powództwo w zakresie kwoty 1.283,01 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. Wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 14.727,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 2.110,23 zł od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 2 stycznia 2016 roku,
- od kwoty 827,22 zł od dnia 3 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.210,57 zł od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.331,15 zł od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 5.520,20 zł od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.838,85 zł od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Podniósł, iż cofnięcie powództwa jest wynikiem otrzymania przez powódkę w dniu 2 stycznia 2016 roku wpłaty kwoty 5.000 zł, która została rozliczona zgodnie z dyspozycją powódki zawartą w tytule przelewu, tj. na należność objętą notą 4120201500089 w kwocie 3.716,99 zł (nieobjętą pozwem), pozostała zaś część wpłaty została zaliczona na poczet należności objętej pozwem i wynikającej z noty nr 4120201400123. Strona powodowa podniosła ponadto, że umowa darowizny nieruchomości przy ul. (...) na rzecz pozwanej została uznana za bezskuteczną jedynie w stosunku do A. E., co nie powoduje jej nieważności.

(odpowiedź na sprzeciw k. 45-46)

Na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 roku pełnomocnik pozwanej, na wypadek uwzględnienia powództwa wniósł o rozłożenie zasądzonej należności na raty po 500 zł miesięcznie. Pełnomocnik powódki nie wyraził zgodny na rozłożenie dochodzonej należności na raty.

Do końca postępowania strony pozostały na dotychczasowych stanowiskach w sprawie.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 53-56)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie aktu notarialnego umowy darowizny z dnia 22 grudnia 2011 roku zawartej przed notariuszem A. S. za Rep. A numer (...) A. P. stała się użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...).

(bezsporne)

W dniu 3 czerwca 2013 roku A. P., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie R. G., zawarła z (...) Spółka Akcyjna w Ł. (poprzednikiem prawnym powoda) umowę numer (...) o sprzedaż ciepła w wodzie gorącej do nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na podstawie § 1 punkt 9 umowy, sprzedawca miała prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 1-miesięcznego terminu wypowiedzenia jeśli odbiorca zalegał z zapłatą należności za okres ponad dwóch miesięcy. Zgodnie z § 4 umowy – w przypadku nielegalnego poboru ciepła, odbiorca zobowiązany jest do zapłaty opłat określonych w „Taryfie dla ciepła” zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

(umowa k. 13-14)

Umowa z dnia 3 czerwca 2013 roku została następnie zmieniona aneksem numer (...) z dnia 4 czerwca 2013 roku. Aneks ten, w imieniu pozwanej, podpisał jej pełnomocnik R. G..

(aneks nr (...) do umowy k. 15)

Wobec nieterminowego regulowania należności za dostarczone ciepło przez pozwaną, powyżej opisana umowa została jej wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 października 2014 roku. Pozwana została zobowiązana do dokonania przed tym terminem trwałego odcięcia instalacji wewnętrznej c.o. i c.w.u. od sieci doprowadzającej i poinformowania Rejonu Eksploatacyjnego numer 1 w celu sporządzenia protokołu odcięcia. Na wypadek niezastosowania się do tych obowiązków, pozwana została poinformowana, że zostanie ona obciążona opłatami z tytułu bezumownego poboru ciepła w wysokości pięciokrotności cen i stawek opłat, zgodnie z obowiązującą „Taryfą dla ciepła” i przepisami § 46 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 roku.

(wypowiedzenie umowy k. 17)

W dniach 3 listopada 2014 roku, 28 listopada 2014 roku, 31 grudnia 2014 roku, 31 marca 2015 roku, 4 maja 2015 roku, 30 czerwca 2015 roku, 31 lipca 2015 roku, 1 września 2015 roku pracownicy powódki podejmowali próby odcięcia dostaw ciepła do nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), jednak bezskutecznie.

(protokoły k. 18-25)

W dniu 16 grudnia 2014 roku powódka wystawiła notę nr 4120201400123 na kwotę 2.110,23 zł płatną do dnia 31 grudnia 2014 roku z tytułu bezumownego poboru ciepła przez pozwaną.

W dniu 10 lutego 2015 roku powódka wystawiła notę nr 4120201500008 na kwotę 2.210,57 zł płatną do dnia 27 lutego 2015 roku z tytułu bezumownego poboru ciepła przez pozwaną.

W dniu 9 kwietnia 2015 roku powódka wystawiła notę nr 4120201500019 na kwotę 2.331,15 zł płatną do dnia 30 kwietnia 2015 roku z tytułu bezumownego poboru ciepła przez pozwaną.

W dniu 15 czerwca 2015 roku powódka wystawiła notę nr 4120201500043 na kwotę 5.520,20 zł płatną do dnia 30 czerwca 2015 roku z tytułu bezumownego poboru ciepła przez pozwaną.

W dniu 13 sierpnia 2015 roku powódka wystawiła notę nr 4120201500066 na kwotę 3.838,85 zł płatną do dnia 31 sierpnia 2015 roku z tytułu bezumownego poboru ciepła przez pozwaną.

(noty k. 26-30)

W dniu 8 września 2015 roku powódka skierowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 16.011 zł, wzywając ją zapłaty wskazanej kwoty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, na podany numer rachunku bankowego.

(wezwanie do zapłaty k. 31)

(...) Spółka Akcyjna w Ł. jest następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej w Ł..

(bezsporne)

Na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 października 2014 roku wydanego w sprawie I C 2077/13, za bezskuteczną w stosunku do A. E. została uznana umowa zawarta w dniu 22 grudnia 2011 roku przed notariuszem A. S., wpisana do Rep. A za numerem (...) na podstawie której H. P. dokonała darowizny na rzecz A. P. prawa użytkownika wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) zabudowanej budynkiem mieszkalnym. Wyrok w tej sprawie jest prawomocny.

(kopia wyroku k. 39, bezsporne)

A. P. zatrudniona jest w firmie (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1998 roku. Firmę tę prowadzi jej siostra. Do maja 2016 roku pozwana pracowała w tej firmie na pełen etat, od około dwóch miesięcy pracuje na ¼ etatu. Ponadto prowadzi ona również wraz z siostrą w formie Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością firmę (...), która zajmuje się doradztwem kredytowym. Za ten rok z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pozwana wykazuje stratę na poziomie około 8.000 zł. W czerwcu 2016 roku pozwana wzięła w leasing w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...)-letni samochód marki A. (...) o wartości około 90.000 zł.

Pozwana ma na utrzymaniu małoletnią córkę, na którą otrzymuje alimenty w kwocie 800 zł miesięcznie. Razem z córką mieszka w mieszkaniu własnościowym położonym w Ł. przy ul. (...), które ma 73 m². Ponadto jest właścicielką nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). Na zakup mieszkania pozwana zaciągnęła kredyt hipoteczny, którego miesięczna rata wynosi około 1.600 zł. Ponadto ponosi koszty jego utrzymania w postaci: czynszu w kwocie około 600

zł miesięcznie, energii elektrycznej w kwocie około 160 zł miesięcznie i telewizji w kwocie około 160 zł miesięcznie. Na wyżywienie, środki czystości i inne bieżące wydatki wydaje ponadto około 500 zł miesięcznie.

Pozwana pozostaje w konkubinacie z Norwegiem na stałe mieszkającym poza granicami Polski. Okresowo otrzymuje od niego pomoc w kwocie około 2.000 zł na kwartał. Bezpośrednio przez terminem rozprawy dostała od niego kwotę 5.500 zł, które przeznaczyła na życie i spłatę kredytu.

(zeznania pozwanej w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 54-55)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz – częściowo - na podstawie zeznań pozwanej, które jedynie częściowo zostały uznane za wiarygodne. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o załączenie akt II C 2077/13, gdyż przeprowadzenie tego dowodu było bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia w sprawie. Na podstawie oświadczeń pozwanej, niekwestionowanych przez stronę przeciwną, Sąd ustalił, iż wyrok w tej sprawie obecnie jest już prawomocny. Uznanie czynności za bezskuteczną na podstawie wyroku Sądu nie powoduje nieważności czynności prawnej. Próba dowodzenia na tej podstawie przez pozwaną, że nie posiada już tytułu prawnego do nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), nie mogła być uznana za skuteczną. Również powód udzielał już pozwanej wyjaśnień w tym zakresie (k. 47).

Sąd oddalił również wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań stron oraz o przesłuchanie świadka J. P. na okoliczność przyczyn uniemożliwienia odłączenia ogrzewania od budynku mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), prób ugodowego zakończenia sporu z powodem oraz osoby zamieszkującej na nieruchomości, a w przypadku zeznań świadka J. P. również na okoliczność sytuacji materialnej pozwanej.

W pierwszej kolejności uznać należało, że zgodnie z treścią przepisu art. 503 § 1 k.p.c. w sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana powinna wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgłaszając wnioski dowodowe na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 roku pełnomocnik pozwanej w żadnym zakresie nie wskazał, dlaczego ich zgłoszenie następuje dopiero na tym etapie postępowania i dlaczego ich zgłoszenie już w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie było możliwe, tym bardziej, że w ocenie Sądu dotyczyły one okoliczności powoływanych przez stronę pozwaną już w sprzeciwie i były stronie pozwanej znane. Wnioski te podlegały więc oddaleniu jako spóźnione.

Po drugie, w przeważającej części, okoliczności na które miała zeznawać pozwana oraz świadek nie były pomiędzy stronami postępowania sporne ani nie były istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy. Pełnomocnik strony powodowej przyznała, że na korytarzu w Sądzie przed wywołaniem sprawy, strona pozwana złożyła pełnomocnikowi powódki propozycję ugodowego zakończenia sporu, jednak nie została ona zaakceptowana przez jej mocodawcę. Podnoszony przez pozwaną w sprzeciwie fakt, iż nie zamieszkuje ona na przedmiotowej nieruchomości, nie był przez stronę powodową kwestionowany, gdyż zasadność wytoczonego przez siebie powództwa opierała ona na przysługującym pozwanej tytule prawnym do nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Dowód z zeznań świadka na okoliczność sytuacji materialnej pozwanej, wobec dopuszczenia dowodu z zeznań samej pozwanej na te okoliczności, stał się bezprzedmiotowy. Niewątpliwie sama pozwana dysponowała najszerzą wiedzą co do jej sytuacji materialnej i majątkowej. Dowodzenie okoliczności z uwagi na które nie doszło do odłączenia ogrzewania w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w Ł. jest również okolicznością nieistotną z uwagi na fakt, iż bezspornym (pozwana nie kwestionowała tej okoliczności) jest sam fakt bezumownego korzystania z energii cieplnej.

W ocenie Sadu zasadnym było dopuszczenie dowodu z zeznań pozwanej na okoliczność jej sytuacji materialnej i majątkowej z uwagi na zgłoszony wniosek o rozłożenie zaskarżonej należności na raty, który może zostać złożony

na każdym etapie postępowania. O rozłożeniu zasądzonej należności na raty Sąd może zdecydować również bez zgłoszenia w tym zakresie stosownego wniosku przez stronę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w zakresie faktu, iż nie posiada ona żadnych oszczędności i w zakresie wysokości osiąganych przez nią dochodów. Pozwana zadeklarowała, że jej średnie, miesięczne i podstawowe wydatki związane z utrzymaniem mieszkania i rodziny wynoszą ponad 3.000 zł, podczas gdy jej miesięczny dochód wynosi jedynie 450 zł (przy obecnej stracie z tytułu działalności gospodarczej). Dodatkowo otrzymywane przez nią alimenty na córkę w kwocie 800 zł miesięcznie oraz wsparcie finansowe ze strony konkubenta w kwocie około 2.000 zł raz na kwartał (czyli średnio 670 zł miesięcznie) również nie pozwoliłyby jej pokryć stałych miesięcznych wydatków. Wobec powyższego, jej twierdzenia o wysokości osiąganych dochodów nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Nie bez znaczenia dla oceny sytuacji materialnej pozwanej jest również fakt, iż na około 2 miesiące przed ostatnim terminem rozprawy w przedmiotowej sprawie została zatrudniona jedynie na 1/4 etatu w firmie prowadzonej przez jej siostrę (z powodu rzekomego pogorszenia się sytuacji firmy), a jednocześnie w prowadzonej również z siostrą spółce z o.o. dokonały one zawarcia umowy leasingu drogiego auta. Wyjaśnienia pozwanej w tym zakresie są tym bardziej niewiarygodne, gdyż nie była w stanie wskazać czy z tytułu zawarcia umowy leasingu został przez Spółkę wniesiony jakiś wkład własny, co mogłoby pozwolić Sądowi na precyzyjne ustalenie faktycznej sytuacji Spółki i tego, czy prowadzona przez pozwaną działalność gospodarcza rzeczywiście nie przynosi dochodów, a stratę. Jak uczy doświadczenie życiowe Sądu, wykazanie straty finansowej przy prowadzeniu tego rodzaju działalności gospodarczej nie jest dużym problemem i służą temu zabiegi takie jak np. zawieranie umów leasingowych, które mają podnieść koszty utrzymania firmy. Zeznania pozwanej w zakresie jej faktycznej sytuacji materialnej, wysokości osiąganych dochodów i nieposiadania oszczędności nie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne również z uwagi na fakt, że pozwana jest obecnie właścicielką dwóch nieruchomości położonych w Ł., w tym dużego mieszkania własnościowego w kredycie hipotecznym w (...), z tytułu którego nie posiada zadłużenia, oraz - posiada dwa stałe źródła dochodów. Przedstawiona przez nią na rozprawie jej sytuacja finansowa nie zasługiwała na uznanie jej za wiarygodną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę żądania pozwu stanowi treść przepisów art. 57 § 1 w zw. z art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625 – tekst jednolity – dalej jako Prawo energetyczne). Nielegalne pobieranie energii lub paliw zostało na gruncie powołanej ustawy uznane za czyn niedozwolony, obejmujący trzy różne stany faktyczne. Składają się na nie zachowania w postaci pobierania paliw lub energii bez zawartej umowy, z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo – rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. W wypadku stwierdzenia czynu niedozwolonego przedsiębiorcy - według jego wyboru - przysługuje roszczenie w postaci opłaty za nielegalnie pobraną energię lub paliwo, stosownie do stawek określonych w aktualnie obowiązującej taryfie, bądź też dochodzenie odszkodowania na ogólnych, wynikających z przepisów prawa cywilnego zasadach.

Powyższy przepis znajduje również zastosowanie do nielegalnego poboru ciepła, przez które zgodnie z art. 3 pkt 2 ustawy rozumie się: energię cieplną w wodzie gorącej, parze lub w innych nośnikach.

Zgodnie zaś z przepisem art. 3 pkt. 18 cytowanej wyżej ustawy prawo energetyczne - przez nielegalne pobieranie paliw lub energii rozumie się pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. Definicja nielegalnego poboru jest definicją ustawową, o ściśle określonych desygnatach kwalifikujących określone zachowanie, jako nielegalny pobór. Zgodnie z brzmieniem art. 3 pkt 18 nielegalnym poborem jest także pobór bez zawartej umowy.

Zgodnie z § 46 Rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło z dnia 17 września 2010 roku (Dz.U. Nr 194, poz. 1291) w przypadku gdy ciepło jest pobierane bez zawarcia umowy sprzedaży ciepła lub umowy o świadczenie usług przesyłania lub

dystrybucji ciepła albo umowy kompleksowej, przedsiębiorstwo energetyczne obciąża nielegalnie pobierającego ciepło opłatami w wysokości wynikającej z pięciokrotności cen za zamówioną moc cieplną i ciepło oraz stawek opłat stałych i zmiennych za usługi przesyłowe, określonych w taryfie dla grupy taryfowej, której kryteria odpowiadają nielegalnie pobierającemu ciepło, oraz:

- 1) wielkości nielegalnie pobranej przez niego mocy cieplnej, ustalonej na podstawie wielkości jego obiektów, w których ciepło jest pobierane bez zawarcia umowy, oraz zamówionej mocy cieplnej dla podobnych obiektów;
- 2) wielkości nielegalnie pobranego przez niego ciepła, ustalonej na podstawie wielkości nielegalnie pobranej mocy cieplnej, o której mowa w pkt 1, i średniego czasu jej wykorzystania dla podobnych obiektów.

Ostatecznie pozwana nie kwestionowała samego faktu wypowiedzenia jej umowy o dostarczanie ciepła w wodzie gorącej i bezumownego jego pobierania. Nie kwestionowała również wysokości dochodzonych przez powódkę należności z tytułu bezumownego korzystania z energii cieplnej, dat początkowych naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot wskazanych w poszczególnych notach i ich wysokości. Argumentacja podnoszona przez pozwaną sprowadzała się do faktu, iż nie jest ona zobowiązana do regulowania należności dochodzonych przez powoda w przedmiotowym postępowaniu, gdyż nie jest właścicielką nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...).

Argumenty podnoszone w tym zakresie przez pozwaną były chybione z uwagi na fakt, iż w sprawie II C 2077/13 Sądu Okręgowego w Łodzi doszło jedynie do stwierdzenia bezskuteczności umowy darowizny na rzecz pozwanej użytkownika wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). Oznacza to, że zaskarżona „skargą P.” umowa darowizny jest skuteczna i ważna (między jej stronami), a jedynie względem wierzyciela egzekwującego chronioną skargą wierzytelność (w tym przypadku względem A. E. w stosunku do jego wierzytelności opisanej szczegółowo w sentencji tego wyroku) nie wywołuje skutku i może być przez niego traktowana jako nieistniejąca.

Pomimo ciężącego na pozwanej w tym zakresie ciężaru dowodów, pozwana nie wykazała, aby na podstawie art. 57 ustawy Prawo Energetyczne doszło do zwolnienia jej z odpowiedzialności za nielegalny pobór, który wynikał z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą nie ponosi ona odpowiedzialności. Na niej, jako osobie posiadającej tytuł prawny do nieruchomości ciążył obowiązek trwałego odcięcia instalacji wewnętrznej c.o. i c.w.u. od sieci doprowadzającej i poinformowania Rejonu Eksploatacyjnego numer 1 w celu sporządzenia protokołu odcięcia, czego nie dokonała.

Jak wynika z treści przepisu art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Określa on szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji (wyr. SN z 3.4.2014 r., V CSK 302/13, L.). Przepis ten może być jednak stosowany jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i in. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Ze względu na wyjątkowy charakter tego przepisu, nie można do niego stosować wykładni rozszerzającej. Musi być on interpretowany ściśle.

Wobec stwierdzenia, że w sprawie nie zachodzą owe szczególne okoliczności, za niezasadny Sąd uznał złożony przez pozwaną wniosek o rozłożenie należności zasądzonej w wyroku na raty z uwagi na jej ciężką sytuację materialną. Twierdzenia pozwanej, co do jej ciężkiej sytuacji materialnej nie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne z uwagi na okoliczności szczegółowo opisane we wcześniejszej części uzasadnienia. Również żadne inne okoliczności nie przemawiały za koniecznością skorzystania przez Sąd z możliwości rozłożenia zasądanego roszczenia na raty w oparciu o treść przepisu art. 320 k.p.c. Pozwana ma dwa stałe źródła dochodów, posiada tytuł prawny do dwóch

nieruchomości położonych w Ł.. W tej sytuacji rozłożenie na raty zasądzonego na rzecz powoda świadczenia stanowiłoby niczym nieuzasadnione kredytowanie pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Argumenty podnoszone przez stronę pozwaną w zakresie nieprawidłowego umocowania R. G. do działania w imieniu pozwanej wtoku przedmiotowego postępowania nie zasługiwały na uwzględnienie. Zarząd majątkiem i interesami strony reprezentowanej przez pełnomocnika nie musi dotyczyć całego majątku tej osoby. Dla spełnienia przesłanej wskazanych w treści przepisu art. 87 § 1 k.p.c. wystarczającym jest aby zarząd ten dotyczył tej części majątku udzielającego pełnomocnictwa, którego dotyczy spór (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1971 roku, III CRN 118/71; Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1991 roku, III CZP 41/91). Zarówno umowa z dnia 3 czerwca 2013 roku, jak i aneks do tej umowy z dnia 4 czerwca 2013 roku zostały przez poprzednika prawnego strony powodowej zawarte w imieniu A. P. przez jej pełnomocnika w osobie R. G., którego umocowanie w tym zakresie nie było kwestionowane. Mając na uwadze fakt, iż spór pomiędzy stronami w przedmiotowej sprawie dotyczy tego samego składnika majątku pozwanej, umocowanie R. G. do działania przed Sądem w imieniu pozwanej należy uznać za skuteczne.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. Sąd jest zobowiązany do kontroli przedmiotowej czynności procesowej w kontekście przesłanek w tym przepisie wymienionych warunkujących uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. obliuguje do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.283,01 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, wobec czego nie była wymagana zgoda pozwanej na cofnięcie pozwu w tym zakresie. Mając ten fakt na uwadze, stosownie do przepisu art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. – w punkcie 2 sentencji wyroku, Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1.283,01 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Pozwana przegrała sprawę w całości wobec zapłaty części dochodzonego roszczenia już po wytoczeniu powództwa. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.218 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł ustalone na podstawie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), opłata od pozwu w kwocie 801 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.